

ĐI QUA VÙNG KÝ ỨC

Nhan Ngọc Lan Vy

Khoa Khoa học xã hội và Nhân văn

Hành trình nào cũng ghi dấu những bước chân qua. Có lẽ vì thế mà mỗi khi quay đầu nhìn lại ta sẽ luôn mỉm cười vì những kỷ niệm đã in dấu. Mới hôm nào bước vào trường được nhận danh hiệu tân sinh viên khoá mới, bất ngờ vì sự rộng lớn của khuôn viên trường, đón nhận danh hiệu tân sinh viên, nhận sự chào đón nồng nhiệt, hân hoan của anh chị khoá trên, vài lần đi đến nhà học còn lạc đường bờ ngõ, chớp mắt qua đi còn vài ba học kì nữa ra trường. Thời điểm hiện tại là giai đoạn có thể suy ngẫm về quá khứ lại lo toan cho tương lai sau này.

Khoảng thời gian gần đây tôi thường nhìn lại quá khứ, nhìn dòng ký ức đã chảy trôi. Nhìn lại mình trong tâm thế là một sinh viên năm ba, tròn hai mươi tuổi, sau vài năm học tập, phát triển tại trường, thật lầy làm hạnh phúc và may mắn khi bản thân được gặp thầy cô và những người bạn, qua tháng năm cùng họ trải qua nhiều biến cố, khó khăn, cùng trưởng thành, mọi người tạo nên những đổi thay nơi tôi tưởng chừng sẽ không bao giờ khác đi được, dù mới ở tuổi đôi mươi.

Thay đổi về bản thân mà tôi nhận ra chính là đã góc nhìn của sự cho đi. “Cho đi là còn mãi” trao đi sự yêu thương, cống hiến vì những giá trị tốt đẹp cho xã hội. Thông qua chi hội Long Phú - Cù Lao Dung thuộc Liên chi hội sinh viên Sóc Trăng, tôi đăng kí làm tình nguyện viên, tham gia hỗ trợ cài đặt ứng dụng quét mã QR - PC Covid. Vào tháng 10 năm 2021, tại thời điểm dịch bệnh căng thẳng, mức độ lây nhiễm chéo cực kì cao. Tuy vậy, đó không phải lí do làm tôi lo sợ, khi bản thân có thể được góp sức trẻ của mình cùng chống lại dịch bệnh. Dù chỉ có hai ngày ngắn ngủi làm việc, mặc trên người bộ đồ bảo hộ, khẩu trang, găng tay,... sinh hoạt ở nhà giữ xe được lợp bằng máy tôn, không khí oi ả nóng bức, mồ hôi nhễ nhại, không có quạt gió và nguy cơ lây

nhiệm rất cao. Số lượng người cần cài đặt ứng dụng ngày càng đông, chúng tôi tất bật làm việc mà quên đi cái nóng khi chợt nhớ thì tấm lưng đã ướt đầm mồ hôi.

Nhiều kỷ niệm được khắc ghi dù thời gian ngắn ngủi. Được cùng trò chuyện với các anh chị xã đoàn, các bạn cùng khoá và vài bạn khoá dưới cũng đang học tập tại trường Đại học Cần Thơ tham gia tình nguyện, niềm vui, lạc quan nơi mọi người đôi lúc làm tôi quên đi đại dịch đang hoành hành tàn khốc. Hộp cơm sườn được anh chị mang cho khi tan làm, xúm xích trên cái bàn nhỏ, ngồi ăn cùng nhau gần 20 người, vài ba câu chọc ghẹo nhau, tiếng cười đùa của mọi người xung quanh, trong khoảnh khắc đó tôi nhận ra rằng, hạnh phúc của việc “cho đi” là như thế. “Người cho” không phải trao tặng món đồ thật giá trị,...mà đôi khi ta trao đi những điều không thể nhìn thấy, chỉ có thể cảm nhận và điều đó khiến con người ta khó quên chính là “còn mãi”. Sự cộng hưởng sẽ tác động đến nhiều người từ những nhiệt huyết của tuổi trẻ và sẽ lan toả rộng khắp đến mọi người để với niềm hy vọng sớm vượt qua đại dịch. Đây là lần đầu tiên tôi tìm được lí do cho bản thân nên thay đổi, gạt đi thói quen chăm chăm vào thiếu sót, giới hạn của bản thân, di chuyển ánh nhìn hướng về cộng đồng, hướng về mọi người nhiều hơn cuộc sống. Nhờ vậy mà cuộc sống tẻ nhạt, không có mục đích sống cho mình, những khó khăn khi không thể kết nối với người khác cũng dần tan biến.

Trở lại học tập trung sau khi dịch bệnh lắng xuống, trung thu đầu tiên sau đại dịch. Tôi cùng anh chị trong chi hội làm hơn 800 cái lồng đèn trong suốt ba tuần cho kịp tiến độ để trao tặng cho các em nhỏ quê mình được đón tết trung thu vui tươi và hạnh phúc. Quá trình làm lồng đèn, được ngồi cùng nhau kể về bao điều mới mẻ về quê mình, về học tập, lắng nghe vấn đề mà mọi người mắc phải, có hôm các bạn đem nào là xoài, mận, ổi, vừa làm vừa ăn, những điều đó có tiền làm sao mà mua được? Có những hôm chúng tôi nói đùa là “tặng ca” đến hơn 9 giờ tối. Cục thật mà vui, tiếng cười nói rôm rả ở nhà học C1, nhiều trò chơi trong lúc làm cũng là sự kiện kết nối chúng tôi gần nhau hơn điều mà chưa bao giờ tôi nghĩ mình có thể làm được. Dù vào chi hội đã ba

năm nhưng lần đầu tôi mới cảm nhận được sự vui vẻ như thế. Những năm trước vì không thể tìm được sự kết nối, mà phớt lờ đi quá nhiều cơ hội được bên cạnh đồng hành cùng mọi người, được cống hiến sức trẻ của mình. Thời gian luôn là thứ đi ngược với mong đợi của con người, tôi chưa từng nghĩ, mình đã trải qua ba phần tư hành trình trên giảng đường nhanh đến thế, nhanh đến nỗi nhiều lần nhìn lại là sự nuối tiếc mà không cách nào lấy lại được năm tháng đó, năm tháng vỡ lòng bước vào cuộc sống mà không có bất kỳ “hành lý” nào được trang bị.

Có câu nói “Ta trưởng thành sau những vấp ngã”, những vấp ngã có khi làm ta xay xát, lại có những vấp ngã làm ta đau đớn đến mức chỉ có thể khép mình vào vùng an toàn không thể bước tiếp nữa, cũng từ đây mà bóng tối của sự sa ngã bắt đầu trở thành tri kỷ của những đứa trẻ yếu đuối không có nơi nương tựa, an ủi, quan tâm và dỗ dành. Tác giả Hồng Cửu từng viết “con người phải trải qua nước mắt và nỗi đau mới có thể trưởng thành”. Giai đoạn chuyển tiếp từ “đứa trẻ bước sang làm người lớn” chông gai hơn bao giờ, mọi người ai cũng hiểu về sự gian khó, chông chênh biết nhường nào nhưng mấy ai chịu ngồi lại hướng dẫn cho những “đứa trẻ tập lớn” bao giờ. Có lẽ cuộc sống tấp nập ngoài kia nhiều gánh nặng kéo theo nên đôi khi dù muốn, họ cũng khó có thể đến bên cạnh hỗ trợ. Đôi khi chúng ta phát triển theo hướng tự tìm tòi, học hỏi mọi thứ bao la ngoài kia, biết đâu lại là điều hay dù rằng thời gian sẽ có phần lâu hơn nhưng bài học sẽ là mãi mãi, học cách bảo vệ bản thân từ bên ngoài lẫn bên trong tâm trí, vượt qua khổ đau về tinh thần và chiến thắng nó như một chiến binh hiên ngang, vững vàng.

Cũng như bao đứa trẻ bước vào giai đoạn “phải lớn”, tôi nhớ nhiều lần, đâu đó nơi phố thị, vừa thân quen vừa xa lạ này. Khi bóng đêm nép mình đằng sau vô số ánh đèn đầy màu sắc, tôi vô tình đánh mất đi nhiều hoài bão nơi mình ấp ủ, chơ vơ hoà vào dòng người hối hả. Những lúc tưởng chừng lạc lối không còn nhận ra bản thân mình nữa thì Thầy - “Người dẫn đường” đã bước đến ở bên cạnh đồng hành, chỉ lối cho tôi trở về con đường đã vạch định, chỉ dẫn cách hoàn thiện bản thân, sao cho vững chắc.

“Người dẫn đường” dạy tôi về sự yêu thương, quan tâm đến mọi người. Điều mà có lẽ đưa trẻ lên năm nào cũng đã được dạy bảo, nhưng cốt lõi của sự yêu thương trước hết là yêu chính mình. Chăm chỉ lắng nghe tiếng lòng mình thay vì gạt đi vì yếu tố khách quan nào đó, chữa lành tổn thương đang tồn tại sâu trong tâm hồn mình, có như thế mới có thể sẻ chia cho mọi người tình yêu của mình, chỉ khi bản thân kiên cường và mạnh mẽ mới là chỗ dựa vững trãi cho người khác. Tôi ước mình biết được điều này sớm hơn vài năm trước, khi mà âu lo đổ xô vào bản thân yếu ớt không tài nào chống đỡ, những vết thương dày xéo không còn nhìn ra hình thù chỉ có thể cầm cự đứng đó gào lên, trông ngóng lòng trắc ẩn từ mọi người đến bên xoa dịu và băng bó,... Nhưng giờ đây, tôi hiểu rằng khi những điều không mấy tươi đẹp vô tình vồ lấy tấm thân này, mình phải biết đi sâu vào tâm hồn, đi sâu vào góc ngách của đáy lòng, để nhận ra những đau đớn đang quặng lên, rèn sức mạnh để gạt đi lỗi lầm của người khác vô tình gây ra. Kỳ tích không xuất phát từ sự giúp đỡ từ bên ngoài như những câu chuyện cổ tích mà khi nhỏ từng đọc mà xuất phát từ chính trong bản thân mỗi chúng ta.

Mỗi khi nhìn lại thời gian đã đi qua, tôi luôn thấy rằng mình may mắn vì những gì đã học được và chiêm nghiệm trong thời gian còn ở giảng đường, được dìu dắt bởi thầy cô dưới mái Trường Đại học Cần Thơ, mà nếu không lựa chọn đi theo con đường học tập thì có lẽ tôi không thể vượt qua những vấp ngã và cám dỗ của xã hội. Khi được tiếp xúc, chuyện trò những người “trưởng thành” nhìn cách họ vững vàng trên “đôi chân” của chính họ, đó luôn là động lực để tôi hoàn thiện chính mình. Những kinh nghiệm mà trường đời không mấy may quan tâm lo lắng vì mãi chạy theo guồng quay vật chất mà quên đi những giá trị cốt yếu. Mới thấy giá trị của việc học quý giá biết nhường nào. Sự thành công không phải khi con người đạt được thành tựu nào đó mà mang lại nhiều tiền bạc, vị thế nào đó trong xã hội, đôi khi chỉ là được hiểu mình, được là mình, được san sẻ khổ đau, lau đi giọt nước mắt trên gương mặt hằn lên nếp nhăn của những vất vả trong cuộc đời.